

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VIII. Hormisda petebat Dorotheum Romam dirigi, ut illic examinaretur in causa fidei. Negavit Iustinus Imperator, & Dorotheus non ivit Romam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

retur, Ennodium & Peregrinum Episcopos misit Thessalonicam cum literis ad Dorotheum; & dato eis commonitorio præcepit uti cum ad eum pervenissent, monerent ut se ab Ecclesiæ Nicopolitanae concussione suspenderet, rationem reddentes, quia non potuit reversus ad communionem & ad corpus Ecclesiæ cum illis qui necdum reversi sunt quidquam habere conjunctum; nos non solvere à prædecessoribus nostris concessa privilegia, si ipse ecclesiastica instituta non deserat. Contendebat enim Dorotheus Ioanni liberum non fuisse omittere obsequium quod ex veteri consuetudine & ex apostolicæ sedis privilegio debebatur Ecclesiæ Thessalonicensi. Itaque cum illum justam causam habere videret Hormisdæ, neque facile vinci posse hominem tot munitimentis insistentem, ut qui præter auctoritatem sedis suæ, principales quoque & iudicarias potestates sibi faventes haberet adversus Ioannem, Legatis suis præcepit ut eum ad concordiam & ad unitatem inducerent oblata privilegiorum confirmatione. *Certe redeat ad unitatem, inquit, & nos cum eo insistemus ut omnia privilegia quæcunque consecrata est à sede apostolica Ecclesiæ eius, inviolata serventur.* Ad ipsum verò scribens, fatetur Ioannem debuisse secundum consuetudinem ad Thessalonicensem Ecclesiam ordinationis suæ initia dirigere, ceterum consuetudinem non fuisse neglectam, sed vitata contagia. Et quia Dorotheus contendebat privilegia Ecclesiæ suæ indulta servanda esse, illum his verbis interpellat Hormisdæ: *Quo pudore, rogo, privilegia circa te illorum manere desideras quorum mandata non servas, & reverentiam quam non exhibes fidei, cupis tibi ecclesiastica potestate deferri?*

VIII. Quis fuerit causa istius exitus, non inveni traditum memoriæ literarum. Nam & biennio post Dorotheus ab Hormisdæ divisus erat, & Ioannes Nicopolitanus Episcopus adhuc pertimescebat malevolorum suorum calumniam, ut Hormisdæ verbis utamur. Injunctis per ea tempora Legatis suis Hormisdæ petere ab Imperatore uti Dorotheus ad Urbem dirigeretur, illic examinandus in causa fidei. Et cum inaudivisset eum Constantinopolim iussu Principis evocatum fuisse, mandat aliis literis insistere apud Imperatorem ne in eandem civitatem denuo revertatur, sed episcopatus, quem nunquam bene gessit, honore deposito, ab eodem loco ac Ecclesiâ longius relegatur, vel certe huc ad Urbem sub prosecutione congrua dirigatur. Legati rem, ut iussi erant, Iustino Augusto retulerunt, poscentes ut ad percipiendam doctrinam catholicæ puritatis Romam præfatus Dorotheus mitteretur. Negavit Iustinus; & repente Dorotheus, qui in civi-

Tom. II.

tate Heracleensi attinebatur, abire permittus est.

IX. Hæc tamen discordia, ut ego quidem arbitror, Hormisdæ dedit occasionem distrahendi Epirum à corpore provinciarum quæ Vicario Thessalonicensi parebant, committendique vices apostolicæ sedis per eam provinciam Episcopo Nicopolitano. Quod ut melius intelligatur, meminisse debemus eorum quæ supra diximus, cum tractarem de his quæ apud Hormisdæ acta sunt pro confirmatione privilegiorum Ecclesiæ Thessalonicensis, nimirum illum in Commonitorio Legatis suis dato pollicitum esse quod si Dorotheus ad unitatem rediret, id est, Acaciano schismati renuntiaret, ipse omnia privilegia quæcunque consecrata est à sede apostolica Ecclesiæ eius, inviolata servaret. His verbis promissam esse confirmationem vicariatus per Illyricum nemo est, opinor, qui ambigat. Itaque si ostendere possumus parem in hoc Nicopolitani Episcopi causam fuisse ævo sancti Gregorij, satis constabit eum diu antè fuisse sedis apostolicæ Vicarium per Epirum, nimirum jam inde à temporibus Hormisdæ. Rescribens ergo Gregorius ad Episcopos Epiri, qui ad eum scriplerant de ordinatione Andreae Episcopi Nicopolitani, hæc ait: *Supra scripto igitur Andreae fratri & coepiscopo nostro Pallium nos direxisse cognoscite, atque privilegia cuncta concessisse quæ prædecessores nostri ejus prædecessoribus contulerunt.* Si extaret Gregorij epistola ad Andreaem, fortassis aperta vicariatus istius testimonia in ea reperirentur. Hoc auxilio destituti, cogimur agere argumentis. Ac primum quidem observandum est ad Episcopum Romanum referri de ordinatione Episcopi Nicopolitani, prorsus contra veterem morem, si tum Epirus fuisset subjecta Thessalonicæ. Nam tum Episcopus Thessalonicensis, qui erat Eusebius, erat in communionem sedis apostolicæ, ut docent variæ Gregorij epistolæ ad ipsum datae. Ad hunc ergo, non ad Gregorium, referri debuit de ordinatione Andreae. Sed quoniam tum sedes ejus æqualibus privilegiis utebatur cum Thessalonicensi, à cujus potestate exempta fuerat, necessarium erat ut eundem morem in ordinationis suæ initiis servaret Andreas quem Thessalonicenses Episcopi servabant, nimirum ut relationem de ordinatione sua mitteret ad Summum Pontificem. Secundò, Gregorius Pallium, quod erat Vicariorum apostolicæ sedis insignis, (licet interdum etiam aliis Episcopis daretur) mittens ad Andreaem, confirmat omnia privilegia Ecclesiæ illius collata à prædecessoribus suis, idque iis verbis quæ, si conferantur cum verbis Hormisdæ supra relatis,

K

S. Gregor. lib. 11
indict. 14. epist. 71